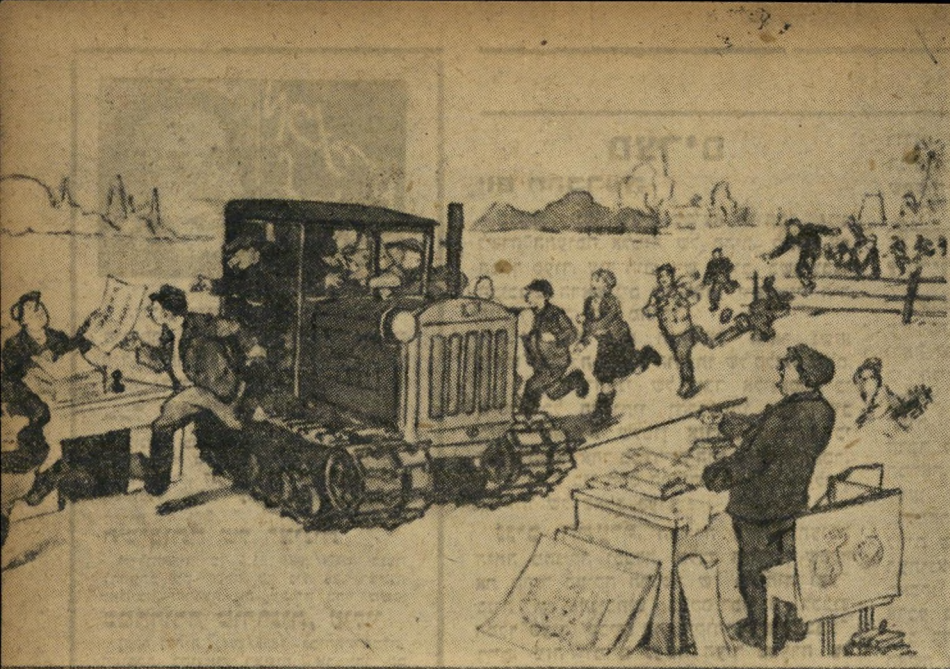
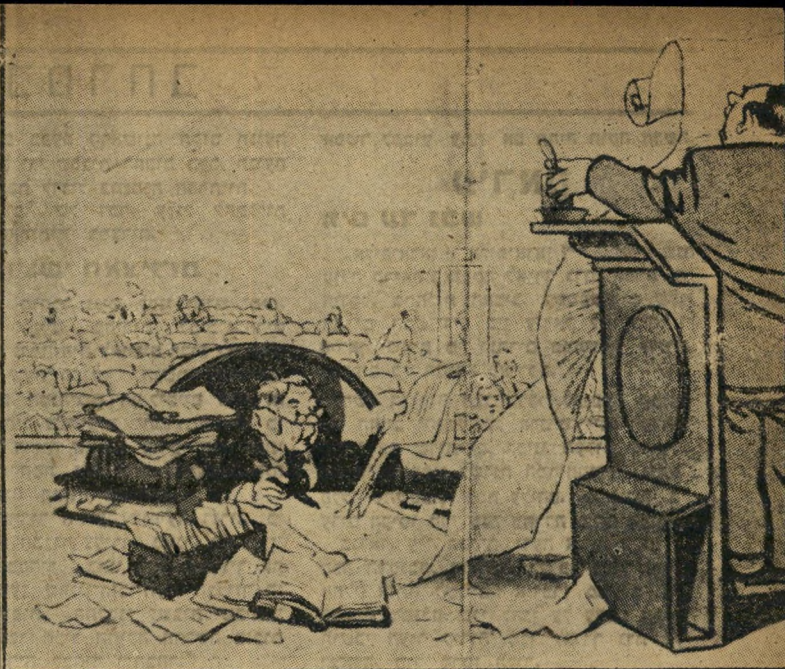

קורם מזורז. הטראקטוריסטים המיועדים, עוברים בריצה את תא־הטראקטור, מקבלים תעודת־הסמכה בחפזון, שומעים באזנס האחת הסברות המדריך המצביע במקלו על המכונה

גלגל: תמיד התלוננו בברית־המועצות כי מדברים יותר מדי, עושים מעט מדי. בקאריקטורה המפלגתית באותה מהירות בה ממלא כו תב־הנאומים שלו (בתא הלחשן) את גלגל הנייר האני־אולם הריק, שאחרוני יושביו מסתלקים מן האולם, בורחים החוצה מרוב שימום.

הפקיד המיואש: משרד החקלאות מלא פקידים. אולם כשחקלאי שואל את הפקיד כיצד לדרוש תפוח־אדמה? מקבל תשובה: "שאל את המנקה, היא מהכפר!"

שוק המכר: המכונית היחידה משמשת להברחה, לטוס אין מים אלא רק בירה, ישנים בחבית של דוגנס, המאגזינים עמוסים כל כך עד כי הסחורה מתשלטת לפני שמגיעים אליה.

פזת זו אינו שני במעלה. הרופאים לא נאסרו

חשוב יותר הלכה השני של המשפט הג' דול. בריה ניסה לרכוש את אהדת ההמונים על־ידי קו ליבראלי. הוא נתן לעולם את הפאראדוקס של שוטר הלוחם במשטרה. אולם יריביו לא האשימו אותו בנסיון לתת חופש יותר גדול להמונים. הם יכלו להגיד כי נסיון זה היה חלק של קנוניה אמריקאית להחזיר את הקאפיטליזם על כנו. אולם הם נתנו למשפט את הצביון ההפוך. הם האשימוהו, דגוהו והוציאוהו להורג דחא כשוטר עריץ.

בריה מת. אולם מתסליו המשיכו בדרכו. היה לכך צד סמלי, בעל ענין מיוחד לאזרחי ישראל. בין השאר הואשם בריה כי השמיץ את ריומין, האיש שאירגן את מאסר הרופאים. אולם אחרי סלוקו של בריה לא הוחזר ריומין למקומו, כסגן משקד המשטרה. אם ריומין צדק, ובריה השמיץ איש ישר ונאמן, הרי נובע מזה כי הרופאים היהודיים היו בכל זאת אשמים ברצח ז'דא־גוב. אולם הרופאים לא נאסרו שנית. איש לא היה מעוניין לחדש את הפרשה. ריומין עצמו הופיע שוב רק במקום גידה, כמועמד לבחירות באזור כגוריו.

גם המשפט עצמו הוכיח כי יורשי סטאלין אינם חפצים ללכת בדרכי מנהיגם המנוח. המשפט היה סגור לקהל. התעמולה ההמונית מסביבו לא היתה רועשת וצמאה לדם. וידויו של בריה לא פורסם, למחרת הוצאתו להורג של בריה טיפלו העיתונים הגדולים במצבם של תלמידי החקלאות. מסך השתיקה הורד יד על כל הפרשה. ברור כי השליטים לא רצו ליצור את האווירה של פחד ששררה במוסקבה בשנות ה־30, שנות המשפטים הרועשים, הוידוים המדהימים וההאשמות הפנטסטיות.

הקו החדש נמשך

הקו החדש, שהונהג אחרי מותו של סטא־לין, ושוב היה לבריה חלק מכריע, נמשך לאורך כל החזיתות. העיתונים הסובייטיים הוסיפו לפרסם בהרחבה דברי ביקורת על מנגנון הפקידות, קאריקטורות עוקצניות על הליקויים והפגמים בחיי יומיום. ניתנה לאזרח הסובייטי ההרגשה שעתה יש מי ששומר על זכויותיו, אחרי שעריצות הבולשת הפוליטית נשברה.

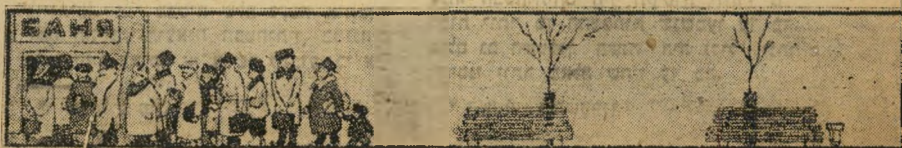
יתכן מאד שזוהו רק שלב עובר, שלב שיגיע לקיצו אחרי שהמשטר החדש יתבסס לחלוטין, יתגבר על מאבקיו הפנימיים. אולם יתכן גם שזוהי התחלתו של פרק חדש, וכי אחרי תקופת סטאלין — תקופת הצנע, הבולשת הפוליטית ופולחן־המנהיג — הגיעה עתה ברית־המועצות לביסוס פנימי כזה שיש בכוחה לייצר גם תמאה וגם תותחים, לתת לאזרחיה מידה גדולה יותר של רוחה וחופש מבלי שהדבר יסכן את עצם קיומו של המשטר.

ארינע!

שתנו. יחד איתן השתנה גם הטו! אולם בזמן האחרון גברה הביקורת ומועצות, בין השאר, בפרשת בריה

הפוליטית, אחד משלושת השותפים שירשו את שלטון־היחיד של סטאלין, חוסלה ככוח פוליטי מרכזי. השלטון נשאר, עתה, בידי שני השותפים הנותרים: מנגנון־המפלגה ומפקדת־הצבא. הוסעתו של המרשל בולגאנין ליד מאלנקוב במפקדים האחרונים, נוכחותו של המרשל ז'וקוב במסיבות לדפולומטים זרים אחרי שנעלם משך חמש שנים, וכהונתו של המרשל קונויב כאב בית־הדין במשפט בריה, מוכיחים כי חלקו של הצבא בשות

מתיאש ומוצא תור ארוך עוד יותר בהחלטה.